

«Entrenar un mes a la Xina era com fer-ho un any aquí »

Tombarelles, salts, castells, coreografies... El que fos feia Anna Badosa (Salt, 1987) quan amb els seus germans, Alexandre i Mònica, onze i set anys més grans, travessaven el carrer per anar de casa al Pavelló. I allà, mentre ells entrenaven tennis taula, ella s'ho passava pipa jugant i ballant en una sala plena de matalassos amb la Xènia Güell, filla d'un dels tècnics. Es passava la tarda allà donant-ho tot enfilant-se per les barres i saltant de com més amunt millor fins a arribar a casa llassada. Amb dos germans dedicats al tennis taula, era «impossible» que no hi acabés també ella. I això que li agradaven -i «ho feia bé»- tota mena d'esports «de pilota». La primera pala la va agafar «per fer quatre tocs o jugar a rebotir a la paret», amb cinc anys. A partir d'aquí, la vida de Badosa passaria a girar al voltant d'un únic eix: el ping-pong. Amb set anys Josep Granados la captaria pel Cassanenc i fins als onze gairebé cada dia passaria a buscar-la per casa per dur-la a Cassà a entrenar amb la seva filla Elisabet. «Fèiem els deures i després entrenàvem». Tardor, hivern, primavera i estiu també. «Ens passàvem l'estiu a Palamós. Fèiem platja i entrenament. Era tot molt regular, amb molta disciplina i responsabilitat», recorda. Era petita però, desenganyem-nos, ho feia bé. «Bueno...», diu amb modèstia. La realitat és que la progressió era meteòrica i amb deu anys va guanyar el Campionat d'Espanya per equips i va ser tercera en individual. Això la va dur a la selecció espanyola en un Open d'Espanya on els entrenadors de CAR (Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat del Vallès) s'hi van fixar i es van endur el paquet complet del Cassanenc: Anna Badosa, Elisabet Granados i Sònia Badosa. I cap a Barcelona, on l'esperaven un munt d'aventures, falta gent. No va ser traumàtic l'arribada al CAR per a una nena de dotze anys. «Vam viure juntes totes tres el primer curs. No era la dimensió desconeguda. Després vaig estar vuit anys convivint amb Sara Ramírez, encara en actiu i olímpica a Londres. Ho fèiem tot juntes, classes, àpats, entrenaments...» L'etapa al CAR va estar farcida d'èxits en forma de medalles i títols. Campiona d'Espanya juvenil el 2003, subcampiona el 2004 i campiona sub21 el 2006 i 2008 i un munt d'Universíades... Entremig dues participacions al Mundial a Kobe (Japó) i Bremen (Alemanya). La fita més destacada per a ella, tanmateix, va ser guanyar dos Europeus júnior consecutius amb disset i divuit anys a Praga i Budapest. «És un dels millors records que tinc. Vaig fer el punt decisiu i va ser èpic», revela la palista, a qui la seva mare va fer una vitrina plena de medalles i copes en una habitació de casa. Aquell dia a Budapest, la gironina va donar la victòria i medalla a l'Europeu a l'equip. També recorda, abans d'esclafir a riure, el que va passar durant un partit de dobles l'any 2008 amb Elisabet Granados. «El teníem guanyat», diu mentre es tapa la cara de vergonya. «En dobles, les companyes ens fem senyals amb els dits per marcar jugades. Resulta que era l'any d'en Chikilicuatre a Eurovisió i la seva famosa cançó El Chiki-chiki que enumerava diversos balls. Allò de 'Uno: el brikindans, dos: el crusaito, tres: el maiquelyason, cuatro: el roboco'... Jo vaig fer-li un senyal amb els dits i li vaig dir fluix però prou fort perquè em sentís: 'el crusaito'. Li va venir un atac de riure tan fort que se'm va encomanar a mi i tot. Jo plorava de riure. Al final vam perdre i els entrenadors ens van renyar molt». Coses que passen. Badosa va tancar l'etapa al CAR amb 21 anys. «Em van sobrar un parell d'anys», reconeix. «Tenia un dilema de què fer. Si tornar a casa i estudiar o continuar amb el ping-pong. Vaig apostar per venir i cursar Audiovisuals i Multimedia a l'ERAM de Salt». No va deixar de cop el tennis taula perquè mentre estudiava i, també acabada la carrera, competia a Superlliga amb el Cassanenc, estava a la selecció i acceptava «bones ofertes» de fora per ser professional i «viure bé» del tennis taula. Això la va dur a Eivissa, París i Marmande i voltar mig món jugant. «Ui, encara hi ha molts llocs on no he estat, però Déu n'hi do. Per Europa he viatjat moltíssim: Alemanya, França, Hongria, Suècia, Sèrbia, Itàlia... A la Xina hi he estat cinc cops. Un mes d'entrenaments allà era com un any aquí. També vaig anar a jugar a Sibèria amb el Cassanenc, a Vladivostok, que és a l'altra punta de Rússia». Mentre encara jugava i, també entrenava el Tramuntana, anava fent «projectes» com a free-lance i això li va servir per al seu portfolio personal. Ara, amb trenta-vuit anys treballa de dissenyadora gràfica d'aplicacions a Nexus, una empresa de geolocalització on gaudeix treballant. Més que jugant perquè, segons confessa, el tennis taula no ha estat «mai» la seva passió. Li ha quedat alguna cosa pendent a la carrera esportiva? Doncs, precisament això. «Haver-ho sentit i haver jugat com si fos la meva

passió. Mai ho vaig viure així. Això no s'entrena; és innat. O es té o no es té. Com que no vaig provar més esports, allà em vaig quedar», revela amb la distància que dóna el temps. La pala ja no l'agafa gairebé mai, tret d'algun cop per anar a jugar amb un company de feina en parc de Barcelona. «Ho fa bé per ser de carrer, però vaig guanyar-lo», somriu la palista saltenca. Ah, la molesta que es parli sovint de ping-pong i no de tennis taula? «Depèn del to que es faci servir. És més ràpid i ho entenc».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/10/19/entrenar-mes-xina-com-fer-122758534.html>